

Sygn. akt VI Ka 224/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Andrzej Tekieli

Protokolant Sylwia Piliszewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w J.del. do Prokuratury Rejonowej w Z.: D. K.

po rozpoznaniu w dniu 6 sierpnia 2019r.

sprawy S. J. ur. (...) w Z.

s. R., B. z domu F.

oskarżonego z art. 190 § 1 kk i in.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 25 lutego 2019 r. sygn. akt II K 538/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. J.;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. B. kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 224/19

UZASADNIENIE

S. J. oskarżony została o to że:

1. w lutym 2017 roku w Z. rejonu (...) wypowiadał groźby karalne pozbawienia życia i uszkodzenia ciała pod adresem S. R. które to wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę ich spełnienia

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

2. w dniu 11 marca 2017 roku w B. rejonu (...) trzymając w ręce nóż wypowiadał groźby karalne pozbawienia życia pod adresem K. R. (1) które to wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę ich spełnienia

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

3. w dniu 11 marca 2017 roku w B.rejonu (...) uderzył nożem K. R. (2) w prawe udo czym spowodował u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci rany o długości 2 cm które to naruszyły funkcje narządu ciała na okres poniżej siedmiu dni

tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k.

4. w okresie od 14 października 2016 roku do 8 sierpnia 2017 roku w Z. uporczywie uchylał się od wynikającego z wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu w sprawie III RC 450/14 obowiązku łożenia na utrzymanie osoby najbliższej to jest małoletniej córki A. J. przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

tj. o czyn z art. 209 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu wyrokiem z dnia 25 lutego 2019 r. w sprawie II K 538/18:

I. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt. 1 i 2 części wstępnej wyroku tj. występków z art. 190 § 1 k.k. przyjmując iż stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. 3 części wstępnej wyroku tj. występku z art. 157 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 2 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

III. uznał oskarżonego za winnego tego że w okresie od 14 października 2016 roku do 8 sierpnia 2017 roku w Z. uchylał się od wynikającego z wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu w sprawie III RC 450/14 obowiązku łożenia na utrzymanie małoletniej córki A. J. w wysokości 500 złotych miesięcznie w efekcie czego powstała zaległość w realizacji świadczenia w łącznej wysokości stanowiącej równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych tj. występku z art. 209 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 209 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego kary w pkt I, II i III części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w dniach 11 marca 2017 roku godz. 19.40 do dnia 13 marca 2017 r. godz. 17.20 oraz okres obserwacji psychiatrycznej w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym od dnia 1.06.2018 r. do dnia 22.06.2018 r.

VI. na podstawie art.46 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek uiszczenia nawiązki na rzecz pokrzywdzonego K. R. (2) w wysokości 500 złotych;

VII. na podstawie art. 41a § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz zbliżania się do K. R. (2), K. R. (1) oraz S. R. na odległość mniejszą niż 30 metrów na okres 3 lat;

VIII. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w tym na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w kwocie 180 złotych;

IX. na podstawie art. 29 ust.1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz § 17 ust.2 pkt 3 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. B. kwotę 672 zł. tytułem nieopłaconej obrony z urzędu oraz kwotę 154,56 zł tytułem podatku VAT.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego S. J. zarzucając rażąco surowość wymierzonej oskarżonemu kary, polegającą na odstąpieniu od warunkowego zawieszenia jej wykonania. Podnosząc powyższy

zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Z treści apelacji jednoznacznie wynika, że dotyczy ona jedynie rozstrzygnięcia o karze. Zgodnie z art. 447 § 2 k.p.k. apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych, art. 433 § 1 k.p.k. zaś stanowi że Sąd Odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, w szerszym zaś zakresie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k., art. 455 k.p.k. oraz art. 435 k.p.k., przy czym ostatni z wymienionych przepisów nie znajduje w niniejszej sprawie zastosowania już tylko z tego powodu, że sprawa dotyczy jednego oskarżonego. Sytuacje przewidziane w trzech pozostałych wymienionych przepisach także w niniejszej sprawie nie zachodzą. Sąd Okręgowy nie dostrzega, aby w sprawie zaistniała którakolwiek z bezwzględnych przyczyn odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k., kwalifikacje prawne przypisanych oskarżonemu czynów są prawidłowe, orzeczenie nie jest też rażąco niesprawiedliwe w rozumieniu art. 440 k.p.k. zważywszy, iż z zebranego materiału dowodowego – w szczególności z zeznań pokrzywdzonych S. R., K. R. (1), K. R. (2), z opinii sądowo – psychiatrycznych potwierdzających poczytalność oskarżonego a także z przeprowadzonych dowodów z dokumentów – wynika jednoznacznie sprawstwo i wina oskarżonego odnośnie przypisanych mu czynów.

Wymierzone oskarżonemu S. J. kary jednostkowe pozbawienia wolności oraz kara łączna o charakterze bezwzględnym nie są rażąco surowe. Podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności i wnosząc o warunkowe zawieszenie kary łącznej skarżący obrońca wskazuje w uzasadnieniu apelacji że oskarżony pracuje obecnie za granicą, co w przekonaniu obrońcy oznacza zerwanie z dotychczasowym środowiskiem i pozwala na postawienie pozytywnej prognozy kryminologicznej, jedynym zaś następstwem kary izolacyjnej będzie pobyt oskarżonego w środowisku osób zdemoralizowanych i niemożność realizacji ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego. Z tą argumentacją nie sposób się zgodzić. Oskarżony S. J. podjął w niniejszej sprawie działania charakteryzujące się wysokim stopniem agresji wobec S. R., K. R. (1) i K. R. (2) czego kulminacją było spowodowanie obrażeń ciała u K. R. (2) naruszających wprawdzie czynności narządów ciała jedynie na okres poniżej siedmiu dni jednakże w okolicznościach – użycie noża, uderzenie nim pokrzywdzonego w udo – które mogły spowodować znacznie poważniejsze skutki. Sposób i okoliczności popełnienia tego czynu, ale też poprzedzających go czynów polegających na wypowiedaniu gróźb karalnych, motywacja oskarżonego powodują iż stopień społecznej szkodliwości tych czynów był wysoki a oskarżonego należy uznać za osobnika niebezpiecznego tym bardziej, że z opinii sądowo – psychiatrycznej wynika że jest on uzależniony od substancji psychoaktywnych i przeżywał epizody psychozy narkotykowej (k.224). W tej sytuacji okoliczności podnoszone przez skarżącego, dotyczące pracy oskarżonego za granicą muszą zastać uznane za drugorzędne przy wymiarze kary. Podstawą zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności z art. 69 § 1 k.k. jest ustalenie, że będzie to wystarczające dla osiągnięcia celów kary wobec oskarżonego, w szczególności zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa. Sąd I instancji słusznie uznał, że w niniejszej sprawie zastosowanie tej instytucji prawa karnego wobec oskarżonego nie będzie skuteczne dla osiągnięcia tego celu.

W przekonaniu Sądu Okręgowego wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe pozbawienia wolności jak i kara łączna nie są rażąco surowe. Dotyczy to także orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego z art. 41a § 1 k.k. i środka kompensacyjnego z art. 46 § 2 k.k. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. J..

Na podstawie art. 29 ust.1 ustawy prawo o adwokaturze Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. B. kwotę 516,60 zł. w tym 96,60 zł. podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Jedynie na marginesie wskazać należy na oczywistą omyłkę pisarską w pkt V części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku gdzie w dacie okresu zaliczonego oskarżonemu na poczet kary pozbawienia wolności omyłkowo wpisano rok „3017”. Omyłkę tą sprostuje Sąd I instancji w trybie art. 105 § 1 k.p.k.